

Disney
АЛИСА
В
ОПЕДАЛНИИ
СВЯТ

Disney
АЛИСА
В
ОГЛЕДАЛНИЯ
СВЯТ

Адаптация
Кари Съдерланд

По мотиви на сценария на
Линда Уилвертън

По мотиви на книгата на
Луис Карол

Продуценти
Джо Рот, Сюзън Тод и Дженифър Тод, Тим Бъртън

Режисьор
Джеймс Бобин

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Alice Through The Looking Glass*
Copyright © 2016, Disney Enterprises, Inc.

Вътрешни илюстрации Megan Youngquist Parent

Превод Елка Виденова
Редактор Сабина Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1711-9

Пролог

1868 г., Малакски против

Бум! Бум! Буум! В тъмното, буреносно небе отекнаха топовни изстрели.

С яростен вой вятърът тласкаше „Чудото“ напред, сякаш искаше да му помогне да избегне снарядите. Моряците тичаха напред-назад по повредената палуба, привързваха изскубнали се въжета и се бореха всячески да задържат клипера на повърхността.

В същия миг луната проби облаците и освети трите големи малайски джонки, които настъпваха към „Чудото“ с пламтящите дула на оръдията. Червените им платна прорязваха небето като перки на акула, а на мачтите се вееха черни знамена с изобразено на тях разкривено от злоба дяволско лице. Тия пирати не знаеха що е милост.

Клиперът изкачи гребена на една огромна вълна и хлътна зад нея. Водната маса за миг скри преследвачите от очите на моряците. Но гледката, която се

Алиса в Огледалния свят

разкри отпред, попари всичките им надежди.

Пред „Чудото“ се издигаха назъбените очертания на остров, заобиколен от нащърбени скали и плитчини – съвършения капан за кораби.

Кормчията, с изопнати до болка ръце, се бореше с руля, а във въздуха продължаваха да свистят гюлета. Около него се посипаха трески, които пукнаха стъклото на хронометъра.

– Сър! – викна той на първия помощник-капитан. – Изгубихме часовника! Няма как да изчислим позицията си и да заобиколим плитчините!

Върху палубата блисна гейзер от вода и помощник-капитанът едва се задържа на крака. Огледа смъртоносните скали и усети как го завладява отчаяние. Нямаше смисъл – „Чудото“ вървеше право в капана. Обърна се към фигурата зад гърба си.

– Капитане, ще трябва да се предадем! – викна той. – Инак всички ще загинем!

Алиса Кингсли пристъпи от сенките с решително изражение. Не се беше борила толкова ожесточено, нито беше пропътувала тези големи разстояния, та сега да загуби всичко. Освен туй отказваше да се предаде на банда въшливи пирати.

– Никак не съм убедена, че ако предадем кораба на баща ми, ще си спасим кожата, господин Фелпс – заяви тя спокойно.

Пролог

После вдигна секстанта, който държеше, измери ъгъла между луната и хоризонта, и внимателно огледа плитчините, препречващи пътя им. И ето че забеляза нещо, което помощник-капитанът бе пропуснал. Поби я тръпка на вълнение.

– Право напред! Вдигнете всички платна! – извика.

Моряците я зяпнаха невярващо. Нима капитанът им бе загубил ума си?

Господин Фелпс понечи да я разубеди.

– Капитане! Нима не виждате плитчините... корабът ще потъне. Невъзможно е да минем оттам!

– Прекрасно знаете мнението ми относно тази дума, господин Фелпс! – изгледа го строго Алиса. Много отдавна баща ѝ я беше научил, че на този свят всичко е възможно, а и собствените ѝ приключения многократно бяха доказали, че е точно тъй.

Помощник-капитанът увеси нос, но кимна и тутакси се залови да дава нареждания на моряците. Момчетата се хвърлиха презглава да разгъват платната и клиперът полетя право към озъбените скали.

– Дясно на борд, Харпър! – викна Алиса на кормчията.

– Дясно ли? Ще се обърнем! – изохка Харпър.

– Именно, Харпър. Именно... – съгласи се Алиса. Очите ѝ светеха с някаква твърдост. И Харпър, кой-

Алиса в Огледалния свят

то не помнеше капитанът някога да е бъркал, стисна зъби и завъртя руля докрай.

„Чудото“ започна да се наклонява, без да намалява скорост. Трябва да се получи, трескаво разсъждаваше Алиса. Безумният ѝ план бе едничката им надежда. Но когато изчисли наново курса, ѝ стана ясно, че нямат шанс. Вдигна очи и забеляза един млад моряк, който се мъчеше да разгъне марсела.

– Дръжете се, момчета – викна тя и хукна към най-близкия фал. – Започва веселбата! – И като сграбчи въжето, го срязва с един удар на меча. Вкопчи се в края му с блеснали очи и въжето я издигна над палубата, като я отнесе чак до върха на „Чудото“. С танцова стъпка Алиса се прехвърли през такелажа и разреже въжетата, които придържаха марсела. Платното се разгъна със свистене, изплющя остро и се изпъна под напора на вятъра.

Я да видим сега, помисли си тя, когато „Чудото“ легна хоризонтално върху водата и мачтата, за която се бе уловила, удари ледените вълни на океана. Килът на кораба започна да стърже по песъчливите плитчини, а сетне поредната вълна го пое, издигна го и го изтласка над скалистия пръстен към спокойните води отвъд.

Алиса се затича към грота и го разряза с меча. Двете половини на платното увиснаха като уморе-

Пролог

ни криле. Освободен от свирепия натиск на бурята, „Чудото“ се залюля веднъж-дваж и се изправи. Алиса отметна мократа си коса и погледна назад. Устните ѝ се разтеглиха в сурова усмивка. По-тежки от „Чудото“, малайските кораби се бяха разбили на парчета в скалите. Бе успяла. Спасила бе кораба, товара и екипажа. Заля я невероятно чувство на облекчение, тежестта в гърдите ѝ най-после олекна.

Спусна се обратно към палубата, където моряците я приветстваха с одобрителни викове. Чудесно съзнаваха, че ако не беше тя, до един щяха да са мъртви. Господин Фелпс пристъпи напред и се поклони в знак на почит.

– Единственият начин да постигнеш невъзможното е да вярваш, че е възможно – каза Алиса. Нали така твърдеше баща ѝ, вечният оптимист.

Извади многообичания джобен часовник от плаща си и за сетен път се взря в надписа: Чарлз Кингсли. Да можеше да е до нея в този миг! И все пак, сигурна бе, че я гледа отгоре с гордост.

Тежка дъждовна капка падна върху бузата ѝ и я върна към настоящето. Тя прекоси палубата и закачи джобния часовник пред счупения хронометър.

– Сигурна съм, че ще ни посочи пътя към къщи – промълви. И когато екипажът обърна „Чудото“ към Лондон, тихичко добави: – Винаги е успявал...

Първа глава

*Четири месеца по-късно
Лондон*

„Чудото“ заплава нагоре по Темза, към самото сърце на Лондон. Покрай реката, изправени по бреговете като часовои, се притискаха фабрики и складове, а уличките между тях се изви- ваха в остри завои.

В капитанската каюта Алиса си събираше нещата. Макар преди цяла седмица да бе спрял да работи, пъхна часовника на баща си в джоба на палтото. Откакто татко ѝ почина, Алиса носеше часовника му навсякъде със себе си като талисман. И макар стрелките му да бяха застинали неподвижно, винаги я караше да се сеща за баща си.

Огледа каютата за последен път и излезе на палубата, за да проследи как „Чудото“ ще се плъзне към

Алиса в Огледалния свят

пристана. Като се увери, че екипажът е дал нужните инструкции на носачите, които разтоварваха безценния товар на кораба, тя се обърна към кея.

Стройна фигура в сиво наметало улови погледа ѝ. С радостен вик, Алиса се спусна по подвижния мостик.

– Мамо! – възкликна и затича нататък. Разпери ръце и притисна силно майка си. Хелън Кингсли отвърна на прегръдката, макар и не чак толкова възторжено, и нежно потупа Алис по гърба. Така и не можа да свикне с бурните Алисини прояви на обич, но се радваше, че се е завърнала у дома. Всеки ден от дългото отсъствие на дъщеря ѝ се струваше като цял един живот, наситен с тревоги.

– Е, ето те и теб... най-после – каза Хелън и отстъпи крачка назад.

Алиса си пое въздух, та да се впусне да описва приключенията си – имаше да разказва толкова много неща, – но така и не можа да отвори уста, понеже към тях се приближи непознат мъж.

Беше млад и красив. Вълнистата му руса коса бе привчесана настрани, а очите му бяха изненадващо сини. Алиса огледа скромния му, спретнат костюм, току-виж се досети кой може да бъде, и едва тога забеляза емблемата върху куфарчето му. Значи беше от фирмата, дошъл бе да приеме товара.

Първа глава

– Чакаме ви вече цяла година, госпожице Кингсли.

Алиса се изчерви виновно, макар че донякъде се подразни, задето не се беше обърнал към нея с „капитане“. Неприятно ѝ бе, че в мига, в който се завърна в Англия, положението ѝ тутакси се принизи до това на млада, неомъжена жена. На всяко пристанище по пътя ѝ бяха засвидетелствали далеч по-голямо уважение.

Изправи рамене и се обърна към непознатия.

– Изникнаха... усложнения. – Съмняваше се, че друг би могъл да се справи с трудностите, с които се бе сблъскала, и бе убедена, че Лорд Аскот ще се зарадва на новините ѝ въпреки закъснението.

– Не се и съмнявам, че товарът ще компенсира забавянето – побърза да отговори мъжът, забелязал недоволството на Алиса. – Казвам се Джеймс Харкорт, госпожо. Служител съм на компанията. – Той протегна ръка и Алиса я стисна, поомекнала след почтителното му кимване.

– Бих искала да се видя с лорд Аскот – заяви Алиса, когато чиновникът ги поведе към файтона.

Джеймс спря нерешително до вратичката и я погледна сериозно.

– Опасявам се, че лорд Аскот почина, докато бяхте на път.

Смаяна, Алиса се обърна към майка си, която ким-

Алиса в Огледалния свят

на тъжно. Алиса сведе глава, зашеметена от скръбната вест. Лорд Аскот бе изключителен човек. Малцина бяха президентите на британски морски дружества, които биха ѝ се доверили. Но той беше нещо повече от щедър покровител – бе истински приятел и на Алиса, и на баща ѝ.

– Синът му пое поста – продължи Джеймс.

– Хамиш? – Алиса едва успя да прикрие изненадата си.

– Точно така. Той е и председател на съвета – потвърди Джеймс.

Алиса не би се изненадала повече, ако чиновникът се бе покатерил върху покрива на файтона и бе изпял „Бог да спаси Кралицата“ с пълно гърло. Не можеше да си представи, че Хамиш – вечно недоволният Хамиш – би могъл да отговаря за каквото и да било, а още по-малко за компанията, основана от баща ѝ. Тя се качи във файтона с угрижено изражение.

Естествено, открай време се знаеше, че благородническата титла и акциите на компанията ще останат за Хамиш, но той проявяваше такава слаба заинтересованост към делата ѝ, че баща му отдавна се бе отказал да се опитва да го привлече. Интересите на Хамиш се свеждаха до това да овладее стъпките на най-новия танц или да си намери свършената

Първа глава

съпруга, с която след туй да се перчи пред приятелите си. Слава богу, че Алиса бе отклонила предложението му – щяха да бъдат крайно несполучлива двойка! Надяваше се поне да успеят да се сработят. Може пък годините да са го променили. Може да е станал по-зрял. Ако не друго, Алиса се надяваше, че няма да ѝ се пречка в опитите ѝ да разшири търговските пътища на компанията.

Потънала дълбоко в мисли, тя така и не забеляза синята пеперуда, която се мъчеше да догони файтона.

Когато спряха пред дома ѝ, Алиса нетърпеливо се приведе напред. Червената тухлена къща си изглеждаше точно тъй, както я помнеше, при все че бе отсъствала цели три години. Последва майка си вътре.

С решително изщракване, входната врата се захлопна точно преди синята пеперуда да успее да се промуши. Насекомото сякаш замахна сърдито срещу дървото, а сетне изпърха към съседния прозорец. Крилцата му заудряха безшумно в стъклото.

Алиса спря във фоайето разочарована. Макар отвън къщата да изглеждаше постарому, вътре бе тъмно и студено. Не ги посрещнаха веселите пламъци на разпаления огън, а въздухът бе натезжал от прахоляк.

– Къде е Мери?

Алиса в Огледалния свят

– Страхувам се, че се наложи да я освободя – отвърна Хелън. – Напълно съм в състояние да поддържам къщата и сама.

Тя посегна за пътната чанта на Алиса, както би постъпила Мери, за да я отнесе в стаята ѝ, но Алиса я изпревари. Майка ѝ не биваше да ѝ прислужва.

Потръпвайки от хлад, Алиса пристъпи към гостната, където възнамеряваше да запали огън, но още на прага на стаята се закова на място. Половината мебели бяха изчезнали, включително голямото червено канапе и тапицираното в кадифе кресло, което така обичаше. Даже бюфетът липсваше, а отпечатъкът върху пода бе единствената следа, че някога е съществувал.

Майка ѝ се усмихна смутено в отговор на обърканото ѝ изражение и тръгна към долния етаж.

– Долу винаги е по-топло.

Когато слязоха в кухничката в сутерена, Хелън наизвади чаши и чинии от шкафа и нареди масата за чай. Едва сега Алиса забеляза бръчките по лицето на жената, а също ѝ сивите косми в косата ѝ. Смръщи се неволно и се взря по-внимателно. Винаги със стройна фигура, Хелън сега бе по-слаба отпреди, а ръцете ѝ леко трепереха, докато вдигаше димящия чайник от печката. Времето не ѝ се беше отразило добре.

– Разказвай – Хелън наруши мълчанието. – Писма-

Първа глава

та ти пристигаха така нарядко, че дори не знам къде си била през цялото това време.

– О, мамо! „Чудото“ докара стотици видове чай от Китай! – започна Алиса въодушевено, изтиквайки тревогите за майка си поне за миг. – И коприни в цветовете, които не си и сънувала. Срегнах се с императори и просяци... със светци... и с пирати!

Усмивката на Хелън се стопи.

– Не се ли страхуваше? – попита тя уплашено и наля гореща вода в порцелановия чайник.

– Случеше ли се да почувствам страх, се сещах за татко – каза Алиса и се настани в дървения люлеещ се стол до печката.

– Звучиш досущ като него. Колко щеше да се гордее с теб! Но миличка, забави се с цяла година. На моята възраст, трябва да знаеш, времето е безмилостен господар.

Алиса разсеяно прокара пръсти по часовника на баща си.

– И долен крадец – прошепна тя печално. Времето не ѝ беше приятел – та нали бе откраднало баща ѝ толкова рано. – Най-добрите си отиват първи.

Хелън се засуети около чайника.

– И остава само утайката, така ли? – измърмори тя на себе си. После поклати глава и вдигна подноса, твърдо решена да не се поддава на мрачни мисли.

Алиса в Огледалния свят

– Чух, че довечера у семейство Аскот ще празнуват новата титла на Хамиш – каза тя и се отпусна в креслото срещу дъщеря си.

– Чудесно. Значи трябва да идем – заяви Алиса. Бързаше да уреди отношенията си с Хамиш и колкото по-рано – толкова по-добре.

– Без покана? – Хелън примигна и веждите ѝ се сключиха.

– Лейди Аскот веднъж каза, че винаги сме добри дошли – Алиса махна пренебрежително с ръка.

– Но, Алиса... – разтревожи се майка ѝ.

– Освен това имам предложение за Хамиш.

Хелън сви устни.

– Още миналата година се ожени, Алиса. Явно е преглътнал публичния ти отказ, нищо че останалите триста гости вероятно още го помнят.

– Делово предложение, мамо! – Алиса вдигна възмутено очи. После се приведе напред в стола, неспособна повече да сдържа вълнението си. – Време е да погледнем на света като на съюзник, а не на плячка, която чака да бъде прибрана. Когато се върна в Китай, ще докажа, че е така.

– Нима се каниш да отпътуваш отново толкова скоро? – Хелън се загърна по-плътно в шала, сякаш с негова помощ можеше да прогони не само студа, но и неприятната мисъл. Постара се да подбере внима-

Първа глава

телно думите си. – У дома също има неща, които заслужават вниманието ти.

Алиса погали успокоително ръката на майка си.

– Подир следващото ми пътешествие няма да се налага да се тревожиш за нищо. За нищичко.

– А тази вечер позволено ли ми е да се тревожа? – попита Хелън.

Алиса ѝ отвърна с усмивка и тръгна към горния етаж.

Хелън въздъхна. Уви, доловила бе особеното пламъче в очите на дъщеря си. Доколкото я познаваше, тази вечер щеше да се окаже паметна.

Алиса качи багажа си на горния етаж, където се намираше детската ѝ стая, и бутна вратата. Имаше чувството, че пристъпва в миналото.

Любимата ѝ кукла лежеше в леглото, а колекцията ѝ от мидени черупки все така красеше една странична масичка. Във въздуха още се усещаше ароматът на момини сълзи от шишенцето с парфюм, което бе взела „назаем“ от сестра си и погрешка бе счупила.

Пусна пътната чанта на пода и се приближи до писалището. Загледа се в покривчицата, избродирана, когато бе на дванайсет. Буквите от азбуката най-отгоре бяха доста разкривени, но на надписа в средата бе посветила повече време и бодовете спретнато

Алиса в Огледалния свят

оформяха любимото мото на баща ѝ: „Шест невъзможни неща преди закуска“. Въздъхна тихо и прокара пръсти по синия конец, после остави покривчицата настрана.

Намери купчина свои рисунки на Долната земя, нарисувани с моливи и водни бои. Прехвърли ги набързо и неволно се усмихна. Всяка от тях като че ли оживяваше в ръцете ѝ, а ярките спомени възкръсваха в мислите ѝ.

Ето я градината с говорещите цветя и странните създания, които бе срещнала там: птицата додо, Малюмкин, Мишката, Туидълите – Туидълдъм и Туидълди, и, разбира се, МакТуисп, Белият заек, който я бе отвел в Долната земя – цели два пъти.

На друга рисунка Туидълите я придружаваха през гора от гигантски гъби. Тръгнаха бяха да дирят Абсолем, Гъсеницата мъдрец, който трябваше да отсъди дали Алиса е истинската Алиса, понеже мненията по въпроса бяха твърде разнопосочни. От друга страна я гледаше Чесър, Чешърския котарак, смигнал самодоволно, с широка усмивка на уста. Следващата рисунка обаче я накара да потръпне.

Смъртоносният дракон, Джаберуоки, бе приклекнал сред развалините на опустошено село. Черните му криле бяха разперени, а опашката удряше гневно чак в небето. Алиса се бе нагърбила да се изправи

Първа глава

пред гнусното чудовище в ролята на герой на Бялата кралица. Този подвиг си оставаше най-страшното нещо, което някога бе правила. Единствено вярата, че невъзможното е възможно, ѝ бе дала сили в това изпитание. Вярата и омагьосаният меч от чугун, който в крайна сметка ѝ бе помогнал да убие Джаберуоки.

Алиса отгърна страницата и попадна на по-ведра картина. Двамата с Лудия Шапкар стояха на един от балконите в замъка „Мармориъл“, а в далечината блещукаха няколко водопада.

Шапкаря от рисунката се обърна към Алиса.

– Трябва да си полулуда, за да ме изсънуваш – каза.

– Сигурно съм – отвърна нарисуваната Алиса.

Шапкаря и Алиса си размениха усмивки.

Следващите думи Алиса изрецитира заедно с нарисуваната си двойница:

– Ще ми липсваш, когато се събудя.

Вярно беше: през последните три години Шапкаря искрено ѝ бе липсвал. Необичайният му поглед към света чудесно подходеше на собствения ѝ пламенен индивидуализъм. А на него със сигурност щяха да му допаднат екзотичните места, които бе посетила. Всеки път, когато се сблъскаше с непозната мода (и особено с необичайна шапка) или опиташе неизвестен дотогава чай, Алиса се сещаше за него.

Алиса в Огледалния свят

Да можеше да е до нея по време на тия пътешествия!

Баща ѝ, единственият човек, който би повярвал на историите ѝ за Долната земя, си беше отишъл. Но при всичко, което бе постигнала в този свят – морските пътешествия и капитанската титла, в очите на майка си бе просто момиче за женене. А сестра ѝ, заминала да разпространява християнството в Африка, несъмнено бе съгласна с нея.

Алиса дръпна завесите на прозореца и се загледа към лондонските покриви. Защо им беше толкова трудно да приемат, че е такава? Нима не виждаха, че е родена за приключения? Е, щом се нуждаеха от допълнителни доказателства, то Алиса щеше да им ги осигури... при това още на днешната среща с Хамиш. Щом си спечелеше подкрепата на дружеството за новите търговски партньорства и успееше да осигури на себе си и майка си подобаващ стандарт на живот, семейството ѝ щеше да бъде принудено да признае, че е постъпила правилно. Нужно бе само малко време.

